

KETUT JÄRVISUOMESSA 5.-7. 6. 2023

Meriketuitsi kutsutut reissasivat tänä keväänä Järvikettuina, alalajimme lempinimen voinee matkan luonteesta johtuen tilapäisesti muuttaa.

Ratisen Jarmo ja Laihon Matti olivat tutut maa- ja vesireissujemme vetäjät, jotka tälläkin kertaa olivat vaivojaan säästelemättä ahertaneet kokoon kunnan retkiohjelman, josta me muut saimme nautiskella Savon ja Hämeen kesäisissä maisemissa sekä Saimaan ja Näsijärven selillä.

Matka alkoi Kiasmalta Mannerheimin patsaan juurelta maanantaiamuna 5.6.2023. Kirjoittaessani tuon vuosiluvun huomaan kuinka ahkeria ja sinnikkäitä matkanjärjestäjämme ovat olleet. Minäkin olen ollut aiemmin neljällä "Jarmon vesiretkellä", mutta matkan aikana laskeskeltiin, että tämä keväinen oli tuossa sarjassaan kiertävän kansion mukaan ainakin kolmastoista!!

Huikkea tai tässä tapauksessa pikemminkin pitkä "oooooooooooo", joka kuului bussissa pientenkin lätäköiden kohdalla suurista selistä puhumattakaan. Se kuvasi kettulaumamme suurta ihastusta luonnonvesiin aina suolammista Saimaan aaltoihin.

Jarmon ja Matin tarinoissa ja taustoittaessa matkakohteitamme pitkät bussimatkat sujuivat leppoisasti kuskimme Bjarnen turvallisessa kyydissä.

ABC-asemien vessat osoittautuivat meille paitsi erittäin tarpeellisiksi myös melko siisteiksi - ollakseen siis tienvarsien yleisiä käymälöitä. Kelvollista purtavaakin ABCstä nykyisin saa.

Parikkalassa tutustuimme taiteilija Veijo Rönkkösen erakkotalonsa ympäristöön rakentamaan patsaspuistoon. Eläessään vähän jos lainkaan arvostusta saanut kansantaiteilija on tehnyt valtaisan työn ja elänyt mökissään kirjaimellisesti nälkätaiteilijana. Mikä elämäntyö, kaikkineen noin viidensadan betoniveistoksen fantasiapuutarha!

Simpleleeltä matkamme jatkui Punkaharjulle metsäntutkimuspuistoon. Koska Metsämuseo Luston ympäristön metsät ovat olleet yli vuosisadan valtion metsäntutkimuslaitoksen eli Metlan (perustettu 1917) tutkimusalueita, niin seutukunnalla on lukuisia erikokoisia ja -ikäisiä tutkimusmetsälöitä. Kotimaisen puustomme lisäksi alueella on kokeiltu useiden eksoottistenkin puulajien kasvatusta. Serbiankuuusten, siperianmäntyjen, lehtikuusten, douglaskuusten soveltumista Suomen oloihin on tutkittu näillä kunnilla. Nykyisin tutkimuspuisto on Luonnonvarakeskuksen hallinnassa ja toimintaa rahoittaa Suomen Metsäsäätiö.

Punkaharjun koepuustot ovat olleet metsänjalostuksemme menestystarinoita. Mutta aina ja kaikkia tutkimustyö ei ole miellyttänyt. Olin Lustolla jutunteossa vuonna 2004, kun puiden geenikasvatuksen vastustajat iskivät geeniirtokoiivujen koalueelle ja katkoivat koivuntaimet. Punkaharjulla satoi, kun me Ketut ajelimme metsäntutkimusalueilla. Saimme bussiin mukaamme erikoistutkijan, joka kertoi koemetsiköistä. Kiireisen aikataulumme vuoksi kysymyksille ei jäänyt aikaa, joten en päässyt kysymään geeniirtokoiivujen myöhemmästä kohtalosta.

Savonlinnan Seurahuoneella meille tarjottiin matkan ensimmäinen muikkuateria. Pöydässämme ehdimme jo Moilasen Tuulan, Takalan Anteron ja Mikkosen Inkerin kanssa

ylistää ruispaneroidut, rapeaksi paistetut muikut Superherkuksi. Myös majapaikkana hotelli Tott oli hyvä.

Muikkuaterioiden tarina sai jatkoa seuraavana päivänä Ketuille vuokratulla m/s Elviiralla, jolla risteilimme puoli vuorokautta Savonlinnasta Kuopioon auringossa kimaltelevilla Saimaalla ja Kallavedellä. Säiden haltijat suosivat, kovin lämmintä ei ollut, mutta aurinko helli. Laivan muikkuateria kahdella tapaa laitettuine muikkuineen sekä kasviksineen ja uusine perunoineen oli suussasulavan herkullinen sekin.

Kuopio uinaili vielä turistisesongin ulkopuolella, monet paikat olivat kiinni. Sitä paitsi ilta oli viileä, joten minun mielestäni Suomen hienoin ja kaunein kesäkaupunki ei tällä kertaa näyttänyt parhaintaan. Eikä parin iltatunnin aikana juuri mitään olisi ehtinyt katsoakaan. Muutama Kettu käväisi kuitenkin vielä illalla vastapäisessä pitseriassa, torilla ja satamassa.

Sitten reissimme kolmantena päivänä aamutuimaan bussin nokka kohti Hämettä, Murolen kanavaa, josta nousimme legendaarisen höyrylaiva Tarjanteen matkaan. Ja taas seilasimme kauneudesta tunnetuimmalla Suomemme vesillä eli Runoilijan tiellä. Aika monet taiteilijat olivat noissa maisemissa viihtyneet. Rantakallioissa oli nähtävillä niin Akseli Gallen-Kallelan kädenjälkeä kuin myös muita merkkejä varhaisemmasta historian kulusta niillä seuduilla.

Pääsimme mukaan Tarjanteen tämän kauden avausmatkalle, jolloin Tarjanne siirtyi jälleen kulkemaan koivuhaloilla öljypolttimoiden sijaan. Meillä oli Ruoveden satamassa sankka saattajajoukko ja Virroilla valtavasti vastaanottajia. Niinpä huomasimme olevamme tervetulleita paikallisen kesätapahtuman kohokohtaan.

Ei muuta sitten kuin kotiinpäin vain hieman hämärtyneessä kesäyössä.

Marja- Leena Salmi(Kylä-Utsuri)

Faktantarkastuksessa matkakumppani Tuula Moilanen oli korvaamaton apu